Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 10 marca 2016 r.
(OR. en)

6995/16

JAI 202
MIGR 53
DROIPEN 53
GENVAL 35
COSI 41
JAIEX 21
RELEX 180
COMIX 201

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Data:	10 marca 2016 r.
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	6475/16 JAI 126 MIGR 36 DROIPEN 37 GENVAL 25 COSI 27 JAIEX 16 RELEX 134 COMIX 146
Dotyczy:	Konkluzje Rady w sprawie przemytu migrantów – Konkluzje Rady (10 marca 2016 r.)

Delegacje otrzymują w załączeniu konkluzje Rady w sprawie przemytu migrantów, które Rada przyjęła na swoim 3455. posiedzeniu w dniach 10–11 marca 2016 r.

ZAŁĄCZNIK

Konkluzje Rady w sprawie przemytu migrantów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

– POWAŻNIE ZANIEPOKOJONA dużą liczbą ofiar i dużą liczbą migrantów, którzy ryzykują życie, by dostać się do Europy, oraz mając na uwadze, że z danych Fronteksu wynika, iż w 2015 r. odnotowano ponad 1,8 mln przypadków nielegalnego wjazdu do UE, co stanowi wzrost o 546% w porównaniu do roku 2014, oraz że organizacje międzynarodowe, takie jak Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM), oceniają, iż w 2015 r. na Morzu Śródziemnym straciło życie ponad 3770 migrantów;

– ZWRACAJĄC UWAGĘ, że należy się zająć wszystkimi formami przemytu migrantów, w tym przemytem w krajach pochodzenia i tranzytu, oraz że przemyt migrantów stanowi poważną formę przestępczości zorganizowanej, do zwalczania której niezbędne jest, aby państwa członkowskie – w tym organy ścigania i organy sądowe, odpowiednie inspektoraty (pracy, socjalne, służby zdrowia, rybołówstwa), straż graniczna, służby imigracyjne, instytucje samorządowe na szczeblu lokalnym i regionalnym, organy podatkowe i celne, organizacje pozarządowe, przedsiębiorstwa, związki zawodowe, organizacje pracodawców i ambasady, a także odpowiednie agencje UE, takie jak Europol, Eurojust i Frontex – stosowały podejście o charakterze kompleksowym, multidyscyplinarnym i transgranicznym;

– PODKREŚLAJĄC, że spójna, wiarygodna i skuteczna polityka w zakresie zapobiegania przemytowi migrantów i zwalczania tego zjawiska, która w pełni przestrzega praw i godności zarówno przemycanych migrantów, jaki i osób dostarczających pomoc humanitarną, a także zasada *non-refoulement* i zakaz wydaleń zbiorowych, który zapisano w art. 19 Karty praw podstawowych UE, stanowią zasadnicze części kompleksowej unijnej polityki migracyjnej;

– PODKREŚLAJĄC, że należy zachęcać te kraje partnerskie, które jeszcze tego nie zrobiły, aby przyłączyły się do Konwencji ONZ przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej oraz do Protokołu ONZ przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną, oraz że należy wspierać pełne wdrożenie tego protokołu;

– PODKREŚLAJĄC fakt, że zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2002/90/WE z dnia 28 listopada 2002 r. definiującej ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu państwa członkowskie mogą odstąpić od nałożenia sankcji na osoby, które co prawda pomagają migrantom w nielegalnym wjeździe lub tranzycie, ale robią to w celu udzielenia im pomocy humanitarnej;

– UZNAJĄC potrzebę zacieśnienia współpracy oraz zwiększenia zdolności państw członkowskich i, w stosownych przypadkach, odpowiednich unijnych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych w zakresie prowadzenia dochodzeń w sprawach dotyczących przemytu migrantów i przestępstw powiązanych oraz sądowego ścigania takich przestępstw i karania ich sprawców;

– ZWRACAJĄC UWAGĘ na ważną rolę, jaką odgrywa ustanowiony przez Europol wspólny zespół operacyjny „Mare", oraz na istotne znacznie, jakie informacje uzyskiwane przez Frontex podczas wywiadów z migrantami mogą mieć dla wspierania działań organów ścigania w zakresie wykrywania, zwalczania i rozbijania siatek zajmujących się przemytem migrantów;

– BIORĄC POD UWAGĘ uruchomienie przez Europol Europejskiego Centrum ds. Przemytu Migrantów, które ma pomóc organom ścigania w prowadzeniu skoordynowanych i skutecznych działań wymierzonych w zorganizowane siatki przestępcze stojące za przemytem ludzi;

– UZNAJĄC, że przemyt migrantów i handel ludźmi to dwa odrębne rodzaje przestępstw, do których mają zastosowane odrębne przepisy prawne, zarówno unijne, jak i międzynarodowe, i że te dwa rodzaje przestępstw mogą być wzajemnie powiązane; oraz uznając, że przemyt migrantów jest przestępstwem wiążącym się z coraz częstszym użyciem przemocy, w tym poważnej przemocy fizycznej lub psychicznej i naruszaniem praw człowieka, co stwarza szczególne zagrożenie dla kobiet i dzieci;

– UZNAJĄC, że przeprowadzona przez Europol w 2013 r. ocena zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością (SOCTA) wskazuje na istnienie powiązań między zorganizowanymi grupami przestępczymi zajmującymi się procederem przemytu migrantów, który charakteryzuje się niskim ryzykiem i wysokimi zyskami, a innymi obszarami przestępczości, takimi jak nielegalny obrót środkami odurzającymi i handel ludźmi;

– PODKREŚLAJĄC, że należy znacząco zwiększyć skuteczne gromadzenie, udostępnianie i analizowanie danych i wiedzy dotyczących przemytu migrantów, tak by móc opracowywać skuteczniejsze, lepiej skoordynowane polityki oparte na sprawdzonych informacjach;

– PODKREŚLAJĄC, że, zważywszy iż działaniami przemytników kieruje żądza zysków finansowych, w sprawach dotyczących przemytu migrantów zasadnicze znaczenie ma śledzenie przepływów finansowych do celów zbierania dowodów, identyfikowania i ustalania sposobu działania organizacji przestępczych i ich powiązań, zbierania informacji finansowych, identyfikowania mienia pochodzącego z działalności przestępczej oraz zamrażania i konfiskowania dochodów z działalności przestępczej przemytników i innych pomagających im osób;

– UZNAJĄC zagrożenie związane z niepokojącym wzrostem liczby przypadków korzystania z fałszywych lub skradzionych dokumentów tożsamości w celu ułatwienia bezprawnego wjazdu na terytorium państw członkowskich oraz pilną potrzebę rozwinięcia i wykorzystywania zwiększonych zdolności w zakresie identyfikacji biometrycznej;

– BIORĄC POD UWAGĘ fakt, że znaczenie walki z przemytem migrantów było wielokrotnie podkreślane w konkluzjach Rady, w szczególności w konkluzjach z 9 listopada 2015 r., w których państwa członkowskie poproszono o to, by w koordynacji z Komisją utworzyły sieć pojedynczych operacyjnych punktów kontaktowych ds. przemytu migrantów;

– PODKREŚLAJĄC, że „ułatwianie nielegalnej migracji" jest jednym z priorytetów UE w zakresie walki z przestępczością, które Rada określiła w ramach cyklu polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości międzynarodowej w latach 2014–2017;

– UWZGLĘDNIAJĄC odnowioną strategię bezpieczeństwa wewnętrznego UE na lata 2015–2020, której dotyczyły konkluzje Rady z 4 i 5 grudnia 2014 r. i konkluzje Rady z 15 i 16 czerwca 2015 r. i która opiera się na zasadach określonych w komunikacie Komisji „Europejska agenda bezpieczeństwa";

– OPIERAJĄC SIĘ NA „Europejskim programie w zakresie migracji" z 9 maja 2015 r. oraz na „Unijnym planie działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów na lata 2015-2020" z 27 maja 2015 r.;

– ODNOTOWUJĄC „Plan działania UE w zakresie powrotów" z 9 września 2015 r., który stanowi zasadniczą część kompleksowych działań UE w dziedzinie migracji, w szczególności działań mających zwiększyć liczbę powrotów, jako że powinien przyczynić się do powstrzymania migracji nieuregulowanej;

– ODNOTOWUJĄC konkluzje Rady z 14 września 2015 r., a zwłaszcza wspólny plan działania UE–Turcja z 15 października 2015 r. i decyzje podjęte podczas posiedzenia UE–Turcja, w którym udział wzięli szefowie państw i rządów i które miało miejsce 29 listopada 2015 r., przy czym wszystkie te dokumenty uznają, że Turcja, jako jeden z głównych krajów pierwszego przyjęcia i tranzytu dla osób ubiegających się o azyl i migrantów o nieuregulowanym statusie, jest jednym z najważniejszych partnerów UE w zarządzaniu przepływami migracyjnymi i w walce z przemytem migrantów;

– UWZGLĘDNIAJĄC plan działania, który uzgodniono podczas posiedzenia przywódców poświęconego zachodniobałkańskiemu szlakowi migracyjnemu i zorganizowanego 8 października 2015 r., oraz deklarację polityczną i plan działania przyjęte po szczycie migracyjnym w Valletcie, który odbył się 11–12 listopada 2015 r. i podczas którego UE, jej państwa członkowskie i państwa trzecie uzgodniły, że będą zapobiegać migracji nieuregulowanej i eliminować jej przyczyny oraz że będą walczyć z powiązaną z nią przestępczością zorganizowaną, np. przemytem migrantów;

– POWTARZAJĄC, że walka z siatkami przestępczymi handlarzy i przemytników pozostaje priorytetem, oraz z zadowoleniem przyjmując fakt, że zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. b) ppkt i) decyzji (WPZiB) 2015/778 operacja wojskowa UE w południowym rejonie środkowej części Morza Śródziemnego, EUNAVFOR MED SOPHIA, przeszła do pierwszej części drugiej fazy, która prowadzona jest na pełnym morzu;

– ODNOTOWUJĄC mnogość krajów pochodzenia lub tranzytu i różnorodność przyczyn i form przemytu migrantów oraz podkreślając konieczność multidyscyplinarnej współpracy z państwami trzecimi,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, by:

– Przyspieszyły proces systematycznego rejestrowania, w tym pobierania – zgodnie z rozporządzeniem Eurodac – odcisków palców obywateli państw trzecich nielegalnie wjeżdżających do strefy Schengen, oraz by przeprowadzały systematyczne kontrole bezpieczeństwa, korzystając z odpowiednich baz danych, w szczególności z systemu SIS II, baz danych Interpolu, systemu VIS i krajowych baz danych policji, przy wsparciu ze strony Fronteksu i Europolu;

– Wycofały dokumenty tożsamości, które nie zawierają danych biometrycznych i nie nadają się do odczytu maszynowego, oraz by dostosowały dokumenty tożsamości do zaleceń ICAO i w ten sposób przyczyniły się do zapobiegania przepływom wtórnym w UE;

– Współpracowały z Komisją, która stara się zapewnić sprawniejsze gromadzenie i sprawniejszą wymianę wiarygodnych, aktualnych i porównywalnych danych dotyczących przestępstw związanych z przemytem migrantów, zwłaszcza poprzez rozszerzenie – zgodnie z unijnym planem działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów – zakresu danych dotyczących przestępczości zbieranych obecnie przez Eurostat, tak by uwzględnić dane dotyczące przemytu migrantów, przy wsparciu odpowiednich unijnych agencji;

– Korzystały w sposób optymalny z już działających systemów informacyjnych oraz z danych publicznych, platform i partnerstw z firmami zarządzającymi mediami społecznościowymi i ze wszystkich innych dostępnych instrumentów, tak by gromadzić, porównywać i udostępniać dane dotyczące przemytu oraz by wykorzystywać wspomniane systemy do celów prognozowania przepływów migracyjnych i związanych z nimi działań przemytniczych;

– W pełni uczestniczyły w cyklu polityki unijnej dotyczącej poważnej i zorganizowanej przestępczości międzynarodowej, w szczególności w realizowaniu unijnego priorytetu w zakresie walki z przestępczością dotyczącego „ułatwiania nielegalnej imigracji”, oraz by w pełni wykorzystywały zasoby udostępniane za pośrednictwem planu działań operacyjnych dotyczącego „nielegalnej imigracji” i realizowanego w ramach europejskiej multidyscyplinarnej platformy przeciwko zagrożeniom przestępstwami (EMPACT), zgodnie z zaleceniem Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI), a także by wymieniały się wszystkimi istotnymi informacjami, w tym danymi pochodzącymi z mediów społecznościowych;

– Zacieśniły współpracę z Europolem, w szczególności poprzez wymianę wiarygodnych i aktualnych informacji i danych wywiadowczych dotyczących przemytu migrantów, oraz poprzez aktywną współpracę z Europejskim Centrum ds. Przemytu Migrantów;

– W pełni współpracowały z Eurojustem w ramach niedawno utworzonej grupy tematycznej ds. przemytu migrantów oraz w pełni korzystały z dostępnych instrumentów, takich jak spotkania koordynacyjne i centra koordynacyjne, wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze, a także z udostępnianych przez Eurojust możliwości finansowania;

– Zintensyfikowały dochodzenia finansowe prowadzone w sprawach dotyczących przemytu migrantów, z myślą o zbieraniu dowodów, ustalaniu sposobu działania organizacji przestępczych, zamrażaniu i konfiskowaniu dochodów z działalności przestępczej przemytników i innych pomagających im osób; oraz zapewniły, by osoby prowadzące dochodzenia i organy sądowe miały dostęp do odpowiedniej wiedzy, narzędzi i ekspertów i jednocześnie by przeszły one odpowiednie szkolenia – dzięki temu równolegle do postępowań w sprawach dotyczących przemytu migrantów będzie można rutynowo i już na wczesnym etapie prowadzić multidyscyplinarne dochodzenia finansowe;

– Prowadziły z sektorem prywatnym, w szczególności sektorem transportu, i innymi podmiotami, w zależności od ich odpowiednich ról i zdolności, ogólnounijny dialog, który posłuży przeanalizowaniu już istniejących i opracowaniu nowych najlepszych praktyk, kodeksów postępowania i wytycznych, z myślą o zapobieżeniu przemytowi migrantów i stawieniu czoła zagrożeniom związanym z tym procederem, we współpracy z Komisją Europejską;

– Zwiększyły skuteczność i trwałość powrotów migrantów, którym nie przysługuje ochrona międzynarodowa zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – w ścisłej współpracy z Komisją i wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, w tym poprzez zacieśnienie współpracy z państwami trzecimi, będącymi państwami pochodzenia i tranzytu, tak by zachować wiarygodność unijnej polityki migracyjnej i powstrzymać przemyt migrantów;

– Upowszechniały wśród ogółu społeczeństwa, grup najbardziej narażonych i specjalistów, którzy mogą mieć kontakt z przemycanymi migrantami, wiedzę na temat zagrożeń związanych z migracją nieuregulowaną i przemytem migrantów, na przykład poprzez pokazywanie w mediach alternatywnej narracji i wymianę najlepszych praktyk. Takie kampanie informacyjne powinny być skierowane do konkretnych grup i powinny zawierać wyważony przekaz; w miarę możliwości należy angażować w nie diaspory;

– W znaczący sposób zwiększyły multidyscyplinarną współpracę na swoim terytorium, transgraniczną współpracę między państwami członkowskimi a agencjami unijnymi oraz współpracę z państwami trzecimi, zwłaszcza z Turcją i Bałkanami Zachodnimi, która to współpraca będzie ukierunkowana na zwalczanie przemytu migrantów; w tym celu mogłyby na przykład zwiększyć wymianę informacji i liczbę równoległych i wspólnych dochodzeń w sprawie przemytu migrantów oraz wspierać multidyscyplinarny udział w tych dochodzeniach, na przykład poprzez włączanie w nie funkcjonariuszy straży granicznej;

– Pogłębiły współpracę z krajami pochodzenia i tranzytu, w tym za pośrednictwem platform współpracy i dialogów wysokiego szczebla poświęconych migracji, we współpracy z właściwymi organami zainteresowanych państw trzecich. W szczególności powinny promować te inicjatywy i projekty w zakresie budowania zdolności, których celem jest walka z przemytem migrantów;

– Zapewniły, by pojedyncze punkty kontaktowe – o których utworzenie zaapelowano w unijnym planie działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów i w konkluzjach Rady z 9 listopada 2015 r. – wyposażono w wystarczające zasoby i spójny mandat, co ma ułatwić współpracę operacyjną w zakresie przemytu migrantów. Działania te powinny być dostosowane do istniejących struktur z myślą o promowaniu skuteczniejszej koordynacji między państwami członkowskimi i w ich obrębie, w celu szybkiego i pełnego uruchomienia sieci tych punktów kontaktowych.

WZYWA KOMISJĘ, by:

– Współpracowała z państwami członkowskimi w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia unijnego planu działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów oraz by wspierała współpracę między odpowiednimi organami migracyjnymi, organami ścigania i organami wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich, w tym wspierała projekty ukierunkowane na usuwanie praktycznych przeszkód, takich jak bariery językowe, między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami;

– Wykorzystywała odpowiednie unijne instrumenty finansowe, przede wszystkim fundusz „Madad", utworzony jako odpowiedź na kryzys w Syrii, kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki i Instrument Pomocy dla Uchodźców w Turcji – w celu uwzględnienia czynników wypychających i przyciągających przemyt migrantów, na przykład poprzez wspieranie aktywniejszej roli krajów pochodzenia i tranzytu, które powinny gromadzić, wymieniać i analizować informacje oraz prowadzić dochodzenia w sprawie przemytników migrantów i ścigać ich na drodze sądowej;

– Pomogła państwom członkowskim utworzyć sieć pojedynczych punktów kontaktowych, tak aby ułatwić współpracę operacyjną w zakresie przemytu migrantów i by zapewnić istnienie pojedynczego punktu kontaktowego oraz ułatwić współpracę transgraniczną i wymianę pełnych i dokładnych informacji między państwami członkowskimi, a także by zapewnić wzmocnienie przez państwa członkowskie koordynacji między służbami na szczeblu krajowym;

– Prowadziła z państwami członkowskimi, z sektorem prywatnym, w szczególności sektorem transportu, i innymi podmiotami, w zależności od ich odpowiednich ról, ograniczeń i zdolności, ogólnounijny dialog, który posłuży opracowaniu, przeanalizowaniu i wymianie najlepszych praktyk, kodeksów postępowania i wytycznych, z myślą o zapobieżeniu przemytowi migrantów i stawieniu czoła zagrożeniom związanym z tym procederem;

– Zapewniła skuteczniejsze wdrażanie projektów pilotażowych w zakresie prowadzonych w Etiopii i Nigrze kampanii informacyjnych na temat zagrożeń związanych z migracją nieuregulowaną oraz by jak najszybciej przeanalizowała wspólnie z odpowiednimi państwami członkowskimi i agencjami wyniki tych projektów w celu uruchomienia kampanii informacyjnych w innych krajach pochodzenia i tranzytu;

– W dalszym ciągu rozwijała i wdrażała strategię informacyjną przygotowaną przez Grupę Zadaniową ds. Strategii Informowania Migrantów oraz by w ramach tej strategii wspierała współpracę z unijnymi mediami publicznymi działającymi na skalę międzynarodową, w szczególności tymi, które już nadają wiadomości i serwisy informacyjne w językach narodowych w państwach trzecich będących państwami pochodzenia lub tranzytu, zwłaszcza w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie;

– Zapewniła, by we współpracy z odpowiednimi agencjami szczegółowo przeanalizowano, w jaki sposób wykorzystuje się media społecznościowe do celu przemytu migrantów;

– Wspierała platformy współpracy w państwach trzecich zgodnie z planem działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów, w szczególności w związku z rozmieszczeniem europejskich oficerów łącznikowych ds. migracji, oraz by wspierała finansowo – za pośrednictwem swoich programów finansowania – współpracę między organami ścigania i współpracę sądową w państwach trzecich będących państwami pochodzenia i tranzytu.

ZWRACA SIĘ DO STOSOWNYCH UNIJNYCH AGENCJI, by:

– Zacieśniły prowadzoną między sobą współpracę, skupiając się przede wszystkim na zapewnieniu synergii działań wszystkich zainteresowanych agencji i na wymianie informacji, za pośrednictwem grupy kontaktowej agencji unijnych ds. przemytu migrantów (w szczególności Europol, Eurojust, Frontex, Agencja Praw Podstawowych UE, Cepol i EASO);

– Zapewniły, by Europejskie Centrum ds. Przemytu Migrantów (EMCS) mogło działać w ramach Europolu jako główny ośrodek udzielający informacji dotyczących przemytu migrantów i jako podmiot koordynujący działania w tym zakresie, oraz by istniejące platformy i jednostki, które utworzono w celu walki z przestępczością zorganizowaną, w tym finansową, uwzględniały problem przemytu migrantów; 2) zapewniły, by najdalej późną wiosną 2016 r. centrum EMCS rozmieściło funkcjonariuszy, z myślą o większym wsparciu państw członkowskich potrzebujących pomocy; 3) zapewniły, by Europol we współpracy z państwami członkowskimi opracował i wdrożył koncepcję zakładającą oddelegowywanie do hotspotów funkcjonariuszy, którzy będą pomagać w przeprowadzaniu kontroli, zwłaszcza dodatkowych kontroli bezpieczeństwa; oraz 4) zapewniły, by centrum EMCS we współpracy z jednostką ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie, równolegle do bieżących działań innych podmiotów, wspierało rozszerzanie istniejących i przyszłych platform współpracy z mediami społecznościowymi i dostawcami usług internetowych oraz z instytucjami finansowymi (Europol);

– Zapewniły, by niedawno utworzona przez Eurojust grupa tematyczna ds. przemytu migrantów starała się: (i) wspierać potrzeby organów ścigania, w tym poprzez odpowiednio szybką wymianę stosownych informacji, takich jak informacje o toczących się dochodzeniach, wytyczne dochodzeniowe, najważniejsze orzecznictwo, (ii) identyfikować i analizować problemy utrudniające współpracę organów ścigania i organów sądowych – na przykład problemy z ustalaniem jurysdykcji, zwłaszcza w odniesieniu do morza pełnego, czy różnice między państwami członkowskimi, jeśli chodzi o definicję „nielegalnego przemytu imigrantów”, zakres stosowania „wyjątków ze względów humanitarnych” oraz gromadzenie, przechowywanie i wymianę stosownych informacji i dowodów, w tym kwestię dopuszczalności dowodów, oraz (iii) lepiej wykorzystywać unijne i międzynarodowe instrumenty prawne, także pod kątem zidentyfikowania ewentualnych prawnych i praktycznych wad tych instrumentów (Eurojust);

– Zapewniły, we współpracy z Komisją, szczegółowe przeanalizowanie na szczeblu UE istniejących możliwości szkoleniowych w dziedzinie zwalczania przemytu migrantów, co powinno pomóc zidentyfikować potrzeby i stosowne rozwiązania (Cepol, Agencji Praw Podstawowych UE, Europol, Frontex, Eurojust);

– Zapewniły, by wszystkie agencje w dalszym ciągu organizowały mulitdyscyplinarne szkolenia, w tym szkolenia z zakresu praw podstawowych i opracowywania profilów ryzyka związanych z przemytem migrantów, oraz by szkolenia te były dostępne dla wszystkich urzędników zajmujących się walką z przemytem migrantów, w tym funkcjonariuszy policji i innych osób prowadzących dochodzenia, urzędników imigracyjnych i funkcjonariuszy straży granicznej – w celu promowania wspólnego europejskiego podejścia (Europol, Cepol, Frontex, Agencji Praw Podstawowych UE, Eurojust);

– Pomagały państwom członkowskim w faktycznym wykorzystywaniu dochodzeń finansowych w sprawach dotyczących przemytu migrantów, w wymianie wiedzy i zwiększaniu świadomości na temat przydatności dochodzeń finansowych do zbierania dowodów, ustalania sposobu działania organizacji przestępczych, zbierania informacji finansowych i identyfikowania mienia pochodzącego z działalności przestępczej, zamrażania i konfiskowania dochodów z działalności przestępczej przemytników i innych pomagających im osób – również we współpracy z państwami trzecimi i z uwzględnieniem wszystkich zainteresowanych podmiotów, takich jak jednostki analityki finansowej, banki i powiązane podmioty prywatne (Europol, Eurojust);

– Zapewniły szybkie wdrożenie podpisanej w grudniu 2015 r. umowy operacyjnej między Fronteksem a Europolem – w celu zwiększenia wymiany informacji dotyczących przemytu migrantów (Europol, Frontex);

– Zacieśniły współpracę z państwami trzecimi, zwłaszcza z Turcją i Bałkanami Zachodnimi, po to by w razie konieczności wesprzeć współpracę operacyjną państw członkowskich, na przykład wspólne dochodzenia lub operacje w zakresie kontroli granicznej.